

Taxametern

Linn Heinänen, Lagstads skola

Jag skulle tala osanning om jag påstod att de inte varnat mig för honom. Ålderskillnaden är på tok för stor, insisterade min syster. Ni är för olika, tyckte pappa. Er erfarenhet i förhållanden är för annorlunda, menade mamma. Ni har inte lika bra förståelse för varandra som andra par. Era diskussionsämnen kommer att ta slut. Listan var oändlig.

Jag sitter vid matbordet hos en främmande och tänker tillbaka. Räknar upp listan i mitt huvud. Kanske den är på god väg att bli verklighet. Det är som en checklista med bara få okryssade rutor kvar. Jag kan inte fokusera på att maten ser fantastisk ut, och hur doften som fyller min näsa får det att vattnas i munnen på mig. Middagsbordet lysas upp av tända ljus, med dansande lågor. Borta i ett hörn brinner en eld i kaminen. Utomhus går solen ner.

På min högra sida sitter Max, jag sträcker mig efter hans hand. Han viftar diskret bort den medan han fortsätter att hetsigt diskutera om något nytt märkligt ämne. Diskussionerna mellan Max och hans vänner har alltid något underligt innehåll. De kan prata om utbildning och arbete. Diskutera sanningsenligheten i vandringsägnar, taxin som inte tar en dit man tänkt, utan dit man behöver åka. Jag skrattar åt allt de skrattar, inombords är jag helt tyst. De älskar att jämföra och överbevisa varandra.

Min syster skulle lägga märke till det minsta, hon skulle läsa mina tankar. Vad jag önskar att hon var här. Mamma skulle tycka att de är ett gäng självcentrerade dårar. Vad jag önskar att hon var här. Pappa skulle inte dra på munnen åt deras skämt. Vad jag önskar att han var här. De skulle alla likaså tro åtminstone en gnutta på vandringsägnarna. Vad jag önskar att de var här.

Efter en stund återgår mina tankar till verkligheten. Färgen på maten blir trist, doften försvinner och min mun blir torr som en öken. Ljusens lågor har lugnat ner sig. I kaminen har elden slocknat och lämnat endast aska kvar. Solen är på samma ställe, för tiden verkar stå stilla. Med min familj verkar det alltid som om det knappt fanns någon tid alls. Solens timmar känns färre än de är.

Jag kan nästan ingen av hans vänners namn. Men mina diskussioner med dem är ändå så få, Max är den som pratar mest. Han pratar för oss båda. Jag bara ler och nickar. Men så just idag har en av Max vänner föreslagit en ny lek. Ett varv runt bordet där alla säger vad de är tacksamma för. Hon har visst rötter i USA

och Tacksägelsedagen står runt hörnet.

Jag får börja, för jag är någorlunda ny. Jag säger "jag är tacksam för min familj". Varvet fortsätter runt. Några nämner sin framgång, pengasumman på sitt konto och resten nämner sina sambon.

Efter middagen går de flesta ut för att röka. Jag erbjuder mig att diska, ingen har något emot det. De rycker bara på axlarna. Max möter mig i köket. Vi börjar prata och det blir till en strid. Jag tar upp hur jag kände när han viftade bort min hand, och han tar upp hur jag inte sade hans namn när vi skulle tacka för något i vårt liv. Det som skiljer oss åt är en simpel metod. Jag använder ordet jag och han håller sig vid ordet du. Precis som alltid är han snabb med förlåtelsen. Han ger mig en kram bakifrån, men inget kan hela tomheten som det gav mig, när jag var tvungen att kryssa av en till ruta på min lista.

Solen har gått ner. Ingen buss verkar gå längre. Den sista gick för en tid sedan. Även om min plånbok är så gott som tom, har jag inget annat val än att ta en taxi. Jag ringer efter en och väntar. Fyrtio minuter blir till en kvart, till få minuter. Taxin anländer. Jag öppnar bildörren och sätter mig i baksätet. Taxin åker iväg.

Omgivningen börjar bli mera bekant, ett mera nostalgiskt bekant. Jag känner inte igen mitt grannskap, utan jag känner igen hus jag inte sett på länge. Hus där gamla grannar bor. Jag inser att jag aldrig sagt till chauffören vart jag velat åka. Förvirrat famlar jag efter min telefon, fingrarna knappar in den fyrsiffriga koden. Jag märker att jag lämnat en app öppen. Det är den där nya taxiappen. Så konstigt, tänker jag. Den säger att taxin först nu skulle anlänt för att plocka upp mig. Det måste vara en bugg.

Taxin stannar tvärt. Jag rycks ur mina tankar av virrighet och oro. Jag plockar fram min plånbok och hoppas innerligt att resan inte blivit allt för dyr, och att taxichauffören accepterar kontanter. Men inte ett ord kommer ur chaufförens mun. Jag lutar lite mera mot mitten av baksätet för att se mellan de främre sätena, på taxametern. Den är avstängd, eller sönder. Jag lägger undan min plånbok och tackar taxichauffören. Inte en reaktion. En skrämmande stillhet kryper upp för min ryggrad.

Jag testar dörren. Den är inte låst. Chauffören protesterar inte. Jag tvekar,

men tar ett försiktigt steg och hoppar ur bilen. Luften är kylig och kvällen har blivit natt. Jag kastar en snabb blick mot baksätet för att se efter om jag lämnat någonting. Sedan knuffar jag fast bildörren. Med avsikten att tacka en sista gång skall jag böja mig ner vid passagerarsätets fönster och vinka till chauffören. Men jag blinkar till och taxin är borta. Jag vänder mig om och framför mig står mitt barndomshem. Lamporna är fortfarande tända och på gården står två bilar. Mina föräldrar är hemma. Och den andra bilen är min systers.

Max och hans vänner hade fel om en sak. Den var inte bara en myt. Den finns på riktigt. Taxin som inte tar en dit man tänkt, utan dit man behöver åka.

Juryns motivering:

I vinnartexten undersöks temat gemenskap och ställs på sin ände. I en säker och mogen text får läsaren följa med på en taxiresa från ett gnagade, småputtrande obekvämt till trygghet och insikt. En målande text att sjunka in i, som tar en inte dit man vill, men dit man behöver.